

РЕШЕНИЕ

№ 4822

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1988** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от ДОПК във вр. с чл. 107 от ДОПК и чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма], подадена чрез адв. А. А. – Т., срещу акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ21-ТД26-148/18/06.08.2021 г., издаден от ст. инспектор към ДОП, отдел ОП С. – Т., потвърден с Решение № СФД21-РД28-268/12.10.2021 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който на дружеството са установени задължения за периода от 01.01.2016 г. – 31.12.2020 г. за данък недвижими имоти /ДНИ/ - 4384,89 лева и лихви 1304,90 лв., както и за такса битови отпадъци /ТБО/ в размер на 22870 лева и лихви 6880,67 лева.

Жалбоподателят поддържа, че оспореният акт е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта и принципите на закона. Сочи, че спорът по административната преписка се състои в това дали ап. 2, собственост на ЮЛ, представлява жилищен или нежилищен обект, като изясняването на този въпрос е от значение за основата, върху която ще се прави изчисление на дължимия ДНИ и ТБО, т.е. дали ще се приложи хипотезата на чл. 21, ал. 1, предл. първо или второ на чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ. Твърди се, че навсякъде, включително и в попълнената на ръка част III от Декларацията по чл. 14 ЗМДТ, видът на обекта ап. 2 е посочван като “жилищен”, а не като “нежилищен”. Жалбоподателят не споделя становището на административния орган, че предназначението на имота по смисъла на ЗУТ е ирелевантно, както и че

„определящ видът на обектите е не видът на сградата и обектите в нея, а тяхното използване, като видът на имота - апартамент, не определя автоматично принадлежността му към жилищни имоти; апартамент може да бъде и нежилищен имот”. Оспорват се и констатациите на органа, че дружеството е включило отчетната стойност на имота в данъчния си амортизационен план. Точно обратното - имотът е вписан в счетоводството като актив, но е посочено, че върху него не се изчисляват амортизации. Дружеството е определило спорните обекти като инвестиционни имоти с цел препродажба, бъдещо отдаване под наем и като формиращи 100% от капитала на дружеството (видно от информацията в ТРРЮЛНЦ към АВ). Те не са предназначени за по-широк бизнес на собственика, като например производство на стоки или доставки на стоки услуги, задоволяване на административни нужди и др. под. (което би ги направило имоти с нежилищно предназначение). Иска се отмяна на АУЗД и връщане на преписката на компетентния орган по приходите при СО за изчисляване на задълженията за ДНИ и ТБО по правилото на чл. 21, ал. 1, предл. второ от ЗМДТ /за жилищни имоти/.

В съдебните заседания, оспорващият се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени подробни допълнителни съображения в писмен вид. Претендира се присъждане на разноски по делото.

Ответникът – директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез юрк. В., оспорва жалбата. Подробни съображения развива в писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура – не се явява, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София – град, Трето отделение, 44- ти състав, след като се запозна и прецени писмените доказателства по делото, приема от фактическа страна следното:

Съгласно извадка от ТРРЮЛНЦ към АП с вписан капитал-апорт на 12.11.2013 г. [фирма] с ЕИК[ЕИК] е собственик на следния имот: 1. Апартамент № 2, ет. 1 с площ от 178.92 кв.м., избено помещение /мазе/ с площ-8.49 кв.м., находящ се на административен адрес: [населено място], район „Т.“ ж. к. „Ю. парк“, [жилищен адрес]; както и паркомясто № 7 и 8, всяко от тях с РЗП-34.06 кв.м. на същия адрес. За имотите е подадена декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ с рег. индекс вх. № ДСЦ21-ТД 26-148/02.02.2021 г. и е открита данъчна партида 7224F265225.

С декларация по чл. 14 ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/17.02.2021 г. по описа на район „Т.“ са деклариранни обекти с отчетна стойност, както следва: Сграда на обект - Апартамент № 2 в [жилищен адрес] на ет.1 с РЗП 178.92 кв. м. и мазе с РЗП 8.49 кв. м. с отчетна стойност 400 400 лв., паркомясто № 7 с РЗП 34,06 кв. м. и паркомясто № 8 с РЗП 34.06 кв.м., като всяко от тях е с отчетна стойност – 28 500 лв. Посочената в АУЗД декларация рег. индекс вх. № ДСЦ21-ТД 26-148/02.02.2021 г. /л. 26-30/ по описа на Столична [община] е идентична по съдържание с декларация по чл. 14 ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/17.02.2021 г. по описа на район „Т.“ /л. 144-153/.

Административното производство по издаване на спорния АУЗД е образувано по инициатива на административния орган по приходите. Постановено е нареждане с рег. № ДСЦ21-ТД26-148(12)/06.07.2021 г. за образуване на производство по чл. 107, ал. 3 от ДОПК спрямо дружеството, за началото на което същото е уведомено по реда на чл. 26, ал. 1 АПК вр. §2 от ДР на ДОПК с писмо рег. № ДСЦ 21-ТД26-148/13/ от 06.07.2021 г. /л. 141/.

На 19.07.2021 г. е постъпил писмен отговор от [фирма], ведно с приложения към него писмени доказателства, в това число и пояснителна бележка /л. 136/ на адв. Т., в която е посочено, че „собственикът е определил, че имотът е със статут „инвестиционен имот“, което означава, че е закупен с цел препродажба или отдаване под наем, а не е част от друг по-широк бизнес на собственика.“

Вземайки предвид събраните доказателства и подадената от дружеството декларация по реда на чл. 14 от ЗМДТ, инспектор по приходите е издал оспорения АУЗД.

С него са установени задължения по реда на ЗМДТ за периода 2016 г. – 2020 г. - данък върху недвижимите имоти (ДНИ) общо в размер на 4384,89 лева и законни лихви за забава в размер на 1304,90 лева, както и ТБО – общо в размер на 22870 лв. и лихви – 6880,67 лв.

При определяне на данъчната основа адм. орган е приел, че ДНИ ще бъде изчислен върху по-високата стойност между данъчната оценка и отчетната стойност на посочените в декларацията обекти. По отношение на ап. 2 е взета предвид отчетната стойност на имота, а за паркоместа 7 и 8 – данъчната оценка. Начислените суми за ДНИ са върху 1,875 промила, на основание чл. 15 от НСООРМД.

ТБО е изчислена като промил върху отчетната стойност на обектите, като за периодите в акта този промил е 10 за нежилищни имоти на предприятия, определен с Решения на Столичен общински съвет за процесните периоди 2016 г. – 2020 г. /приложени по делото на л. 283-292/, включващ заплащането на следните услуги, предвидени в чл.62, ал.1 от ЗМДТ: за сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци - 3,20 промила; за обезвреждане на битови отпадъци в депа и или други съоръжения - 2,80 промила; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване- 4.00 промила.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в АУЗД, поради което го е потвърдил. Решаващият орган е съобразил данните, които дружеството е посочило в подадената декларация по чл. 14 ЗМДТ относно вида на имота, както и представената от него пояснителната бележка с отговор рег. № ДСЦ21-ТД26-148-(16)/19.07.2021 г. Освен това в решението е подчертано, че по своята правна същност декларацията представлява писмено извънсъдебно признание относно съдържащите се в нея обстоятелства и факти, с характер на частен свидетелстващ документ, която е подадена по силата на закона от задълженото лице по смисъла на чл.11 от ЗМДТ и има обвързваща сила по отношение на административния орган. Следователно, дружеството е обвързано от декларираните от представляващия го факти обстоятелства и законосъобразно и мотивирано административният орган по приходите е определил задълженията за ДНИ и ТБО на оспорващото дружество, като за нежилищен недвижим имот. От друга страна е прието, че с жалбата не се ангажирани доказателства, които успешно да защитят тезата на дружеството, че притежаваният недвижим имот по партида 7224F265225 е жилищен такъв, като е недоказано и кои са жилищните нужди, които са задоволени в качеството му на юридическо лице регистрирано по смисъла на Търговския закон.

По тези мотиви АУЗД е потвърден като законосъобразен.

По делото е приета без оспорване административната преписка по издаването на АУЗД, както и представените от жалбоподателя писмени доказателства свързани с предхождащи АУЗД, както и решение за отмяната им; Коригираща декларация по чл.

14 ЗМДТ с вх. № ДСЦ21-ТД26-148 (3)/14.04.2021 г.; Удостоверение от Г. С. с изх. № 68-00-534/20.04.2011 г. за административен адрес, с което сградата, в която се намира декларирания апартамент, е посочена като „жилищна сграда с офиси и аптека“, публикувано в ТРРЮЛНЦ към АВ със заявление с вх. № 20131029144357; Площообразуване на обектите в сградата, публикувано в ТРРЮЛНЦ към АВ със заявление с вх. № 20131029144357.; Разяснение с И.. № 08-П-19/24.08.2015 г. по чл. 21. ал. 1 ЗМДТ на зам. изп. директор на НАП. Становище от дипл. експерт-счетоводител, рег. Одитор №0813.; Документ за собственост - апорт на декларираните недвижими имоти в капитала на дружеството - АПАРТАМЕНТ 2, ПАРКОМЕСТА 7 и 8 (извадка от ТРРЮЛНЦ); Заключение на тройна експертиза на вещи лица, с която обектите са апортирани в капитала на дружеството, изготвена по Акт на ТРРЮЛНЦ към АВ акт за назначаване на вещи лица: 20131029144357/30.10.2013; Разрешение за ползване № ДК-07-ЮЗР-92/20.03.2011 г. от ДНСК; Отчетна счетоводна стойност.

По делото е прието без оспорване от страните заключение на Съдебно-техническа експертиза, като в отговор на поставените въпроси в.л. Б. сочи, че ап. 2 представлява жилище, което се състои от дневна с трапезария и кухненски бокс, три стаи - спални и по-малка стая. В жилището има две бани, тоалетна и стопански помещения. Всички помещения са разположени двустранно на коридор. Помещенията в апартамент 2 са обзаведени, така че да изпълняват жилищни функции. Дневната е обзаведена с мека мебел, холна масичка, телевизор, шкаф, библиотека; трапезарията - с висока маса за хранене; кухнята с кухненско обзавеждане - шкафове и електроуреди; стаите - като спални помещения; баните и тоалетната са обзаведени със санитарен фаянс и шкафове. В килерът са монтирани голям бойлер и пералня и сушилня. Видно от функционалното разпределение на апартамента и наличното обзавеждане, помещенията в него са с жилищно предназначение.

Прието е без оспорване и заключение на ССЧЕ, въз основа на което се констатира, че Апартамент № 2 със ЗП 178,92 кв.м., избено помещение № 2 със ЗП 8,49 кв.м., паркоместо № 7 и № 8, находящи се в [населено място], „Жилищна група Ю. парк“, бл. 52 са осчетоводени по сметка 224 „Инвестиционни имоти“. Приложимият счетоводен стандарт е СС 40 „Инвестиционни имоти“. Инвестиционните имоти, за разлика от останалите имоти, имат способността относително самостоятелно или независимо да генерират стопански изгоди на своя собственик. Останалите имоти (земи и/или сгради) нямат самостоятелно значение в хода обичайната дейност на предприятието и се използват за стопански и/или административни цели. По отношение на процесните имоти е възприет модела на справедливата пазарна стойност, като модел за последващо оценяване на имотите. При този модел не се начисляват амортизации, а в случай, че има изменение на стойността /положително или отрицателно/ спрямо предходна балансова стойност следва да се отрази като текущ приход или разход за периода, през който възниква. Амортизации се начисляват на инвестиционни имоти, при които е възприет модела на цена на придобиване като модел за последващото им оценяване. Според начина на счетоводно записване вещото лице установява, че имотите не се ползват за производствени нужди, складови нужди, за административни цели, за ведомствени жилища за персонал и др. подобни съгласно т. 2, б. „а“ - „д“ от Счетоводен стандарт 40.

В съдебното производство, по инициатива на съда, са изискани и представени допълнителни доказателства за удостоверяване на фактическото основание за

определяне на ТБО. Представени са преписи - извлечения от решение на СОС за процесните периоди, с които са одобрени план - сметки за дейността по събиране, извозване, обезвреждане в депа и други съоръжения за битови отпадъци и поддържане на чистотата на територии за обществено ползване за 2016 - 2020 г., както и заповеди по чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ на кмета на СО относими към процесните периоди.

При така изяснената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното. Оспорването е допустимо. Жалбата е подадена от лице с правен интерес - адресат на акта. Решение № СФД21-РД28-268/12.10.2021 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община е връчено по пощата на жалбоподателя на 20.10.2021 г. (лист 103). Жалбата, инициирала настоящото съдебно производство, е подадена чрез решаващия орган на 03.11.2021 г., поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Относно компетентността и формата на АУЗД.

Съгласно чл. 96 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва по реда на чл. 4, ал. 1 - 5 от ЗМДТ от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Нормата на чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ, сочи че в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители, а съгласно, ал. 4 служителите по, ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината.

Процесният АУЗД е издаден от компетентен административен орган по местни приходи по смисъла на чл.4, ал.1-5 от ЗМДТ - служител в общинската администрация, заемащ длъжността „старши инспектор“, който по силата на Заповед рег. № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г., т. 5 /л. 123,124/ на кмета на Столична община, е изрично оправомощен с властнически правомощия по установяване на местни данъци и такси. По делото от страна на ответника е представен трудов договор рег. № РД-15-4765/01.07.2010 г. и допълнително споразумение към него с рег. № СОА20-РД15- 3476/04.03.2020 г., от които е видно, че издателят на АУЗД - В. К. Я. заема длъжността „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи-С./Т.“.

Решение № СФД21-РД28-268/12.10.2021 г. е постановено от директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, който по арг. от чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ изпълнява функциите на териториален директор на Националната агенция за приходите. Видно от заповед № СОА20-РД15-16/03.01.2020 г., издадена от кмета на СО, М. Г. М. е преназначен на длъжност директор на дирекция „Общински приходи“ /л. 104/.

По тези съображения съдът намира, че оспореният АУЗД и потвърждаващото го решение са издадени от компетентни органи.

АУЗД е издаден в писмена форма и съдържа всички реквизити на писмени административен акт, посочени в чл. 59, ал. 2 от АПК.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на АУЗД. Дружеството е уведомено за започналото производство по издаване на АУЗД, като същото е депозирано и отговор на 19.07.2021 г., ведно с доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваният АУЗД е съобразен и с приложимото право.

Видно от писмените доказателства в административната преписка, приходната администрация на СО, е определила ДНИ и ТБО за процесните периоди за недвижим

имот на дружеството жалбоподател, като задължено лице по чл. 11 ЗМДТ. За да определи ДНИ органът по приходите се е позовал на разпоредбата на чл. 21, ал. 1, предл. 1 от ЗМДТ, като е приел, че имотът е нежилищен.

От събраните по делото доказателства се установява, че процесният ап. 2, ведно с паркоместата, са включени чрез апортна вноска в капитала на дружеството на 12.11.2013 г.

Безспорно е, че имотът е придобит от жалбоподателя, в качеството му на Е., както и е притежаван в процесния период именно в това му качество.

Съгласно § 1, т. 1 (изм. - ДВ, бр. 109 от 2001 г., в сила от 01.01.2002 г.) от ДР на ЗМДТ, по смисъла на този закон "Предприятия" са лицата по смисъла на Закона за счетоводството.

Съгласно чл. 2, т. 1 (доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.) от Закона за счетоводството за целите на този закон предприятия са търговците по смисъла на Търговския закон, включително клоновете на чуждестранните търговци.

Жалбоподателят - [фирма], доколкото е вписан като еднолично дружество с ограничена отговорност по реда на Търговския закон и участва в оборота именно в това си качество, попада в обхвата на посочените норми.

Между страните не е спорно, че [фирма] се явява задължено лице за ДНИ съгласно чл. 11 от ЗМДТ. Няма спор и относно това, че имотите попадат в обхвата на строителните граници на [населено място], където с оглед представените заповеди чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ се предоставят услугите по чл. 62 от с.з.

Спорът се концентрира върху това дали декларираният от жалбоподателя имот следва да се определи като жилищен или нежилищен, предвид произтичащите от това различни последици при определянето на ДНИ и ТБО с оглед различния начин на определяне на данъчната оценка на имота по чл. 21 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. По чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2.

Предвид липсата на легална дефиниция на понятията "жилищен" и "нежилищен имот" в ЗМДТ, за изясняване съдържанието на тези понятия, се използват дефиниции на сходни понятия, съдържащи се в други нормативни актове. С оглед на това и в съответствие с разпоредбите на чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ № 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове съдържанието на понятието "жилищна сграда" и "жилище" следва да бъде това, което е дадено в разпоредбата на § 5, т. 29 и т. 30 ЗУТ. Това е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ. От своя страна жилището съставлява съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. С оглед на това именно дадените в двете разпоредби дефиниции са релевантни за определяне на характера на процесния имот. /Така Решение № 9958 от

19.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14277/2016 г., VII отд./-. Процесният апартамент безспорно по функционалното си предназначение е пригоден да бъде използван за жилищни нужди и е декларирано като жилище в декларацията, по която е издаден процесният акт.

Начинът на определяне на данъчната оценка на жилищните имоти на предприятията се явява изключение от общия принцип, установен в първата хипотеза на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, като в резултат на това за жилищните имоти се начислява по-нисък данък. Тъй като от установяването на това обстоятелство възникват благоприятни за дружеството правни последици, негова е и тежестта за доказването му. Видно от текста на нормата законодателят допуска предприятията да притежават имоти за жилищни и нежилищни нужди като определя два способа за изчисляване на данъчната основа за ДНИ при двата вида имоти.

Аналогични са разпоредбите при определяне на ТБО. Разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/ определя данъчната основа за ТБО за имотите на граждани и жилищни имоти на предприятия. Тя се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределянето на размера на промила по видове услуги е, както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. В чл. 26, ал. 1 на същата наредба се определя данъчната основа за ТБО за нежилищните имоти на предприятията. Тя се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Предвид текстовете на цитираните две разпоредби местният законодател в лицето на Столичния общински съвет ясно е разграничил два метода за определяне на базата при изчисляване на ТБО в зависимост от вида на имота -жилищен или нежилищен.

Процесният имот с оглед предназначението си е жилище, като в този смисъл е и заключението на СТЕ, което съдът кредитира, като изчерпателно и компетентно изготвено.

При разрешаването на настоящия спор следва да се има предвид, че релевантен за определяне на задължението за ДНИ и ТБО обаче е не устройствения статус на един имот, а начинът на използването му. В случая липсват доказателства и твърдения, че спорният апартамент се ползва като жилище, а в случай че същото се ползва от юридическото лице за отдаване под наем, то съдебната практика безпротиворечиво приема, че същият следва да бъде обложен като нежилищен имот, тъй като с него се осъществява стопанска дейност. В СТЕ също не се сочи апартаментът да е обитаван. Тези изводи не се променят от факта, че при декларирането на имота същият е посочен като жилище и според жалбоподателя решаващият орган не е взел предвид коригираща декларация по чл. 14 ЗМДТ, в която не е попълнена, част III. От друга страна както в жалбата до решаващия орган на стр.7 /л. 93/, абзац последен, в жалбата и до съда /л. 17/, така и в пояснителната бележка

представена с отговор с рег. № ДСЦ21-ТД26-148-(16)/19.07.2021 г., дружеството изрично сочи, че „имотът е със статут „инвестиционен имот“, което означава, че е закупен с цел препродажба или отдаване под наем“, т.е. категорично се установява, че имотът ще се ползва с инвестиционна цел и не служи за задоволяване на жилищни нужди, което се потвърждава и от отговора на въпрос 1 на ССЕ, според който процесният имот е осчетоводен по сч. Сметка 224 „Инвестиционни имоти“.

С оглед на горното, съдът намира за недоказано, че през процесните периоди ап. 2 е задоволявал жилищни нужди и следователно представлява жилищен имот, поради което обосновано органите по приходите са определили данъчната му оценка съгласно чл. 21, ал. 1, предл. първо ЗМДТ като по-високата стойност между отчетната стойност на имота и данъчната оценка съгласно Приложение № 2. Доколкото самата отчетна стойност не се оспорва от жалбоподателя, както и направените въз основа на нея изчисления, съдът приема, че ДНИ и ТБО са правилно определени.

Предвид изложеното, съдът намира, че издаденият АУЗ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК е законосъобразен, а релевираните с жалбата доводи са неоснователни и същата следва да бъде отхвърлена.

От процесуалния представител на ответника своевременно е поискано присъждане на разноски. Съобразно изхода на спора, това искане следва да бъде уважено. Материалният интерес по делото е 35440,46 лева, поради което жалбоподателят следва да заплати на Столична община (юридическото лице, в чиято структура е ответника) разноски в размер на 1593,21 лева юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредбата № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 предл. последно във връзка с чл.144 от ДОПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], подадена чрез адв. А. А. – Т., срещу акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ21-ТД26-148/18/06.08.2021 г., издаден от ст. инспектор към ДОП, отдел ОП С. – Т., потвърден с Решение № СФД21-РД28-268/12.10.2021 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община сумата от 1593,21 лева (хиляда петстотин деветдесет и три лева и двадесет и една стотинки) лева - разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

